

Tone, der gjorde Karlen maaløs. „Du hører jo, at Gutten er meget syg, og at det haster. Se øjeblikkeligt at faa Søren vækket og sig ham, at han skal sidde op straks.“

Da han kom tilbage til Sovekammeret, stod Hansine endnu bøjet over Guttens Seng og holdt paa Barnets Arme.

„Synes du ikke, vi med det samme skulde sende Bud efter din Moder? Vilde det ikke være dig til Beroligelse?“

„Nej, det nytter dog ikke noget. Men du maa kalde paa Abelone og sige til hende, at hun skal tænde op og varme Vand i den store nye Gryde.“

„Ja — ja.“

Allerede ude i Køkkenet traf han Abelone, der var bleven vækket af Støjen i Huset. Hun var i Under-skørt, havde et Lys i den ene Haand og holdt med den anden Nattøjen sammen om sit høje Bryst.

„Gutten er da ikke bleven syg?“ spurgte hun, rystende af Angst og Kulde.

„Jo, du maa straks tænde op og varme Vand i den store Gryde . . . men skynd dig.“

„Er han meget syg?“

„Ja — jeg tror det. Men skynd dig, Abelone . . . Skynd dig! Det haster meget!“

Han gik tilbage til Sovekammeret, hvor Gutten endelig var falden til Ro og atter syntes at sove fuldkommen fredeligt. Hansine, der endelig havde faaet Stunder til at kaste nogle Klæder over sig, sad paa en Stol ved Sengens Hovedgærde med Hagen i sin Haand og Albuen støttet paa Knæet, mens hun betragtede ham med det tillukkede, næsten haarde Udtryk, som hendes Ansigt altid fik under heftige Sindsbevægelser.

Emanuel nærmede sig varsomt og satte sig stille paa en Stol ved den anden Side af Sengen.

„Kan du forstaa det, Hansine? Kan du begribe, hvordan det er gaaet til? I Middags forlod jeg ham